

[Bertel Dahlgaard.]

I dette ret enkle billede af den politiske situation er der imidlertid forskellige ting, som må synes befolkningen ret selvmodsigende. Det konservative parti har erklæret, at det radikale venstres økonomiske planer, som de blev omtalt ved Nyborg Strandmødet, var et fornuftigt grundlag for forhandlinger om den nærmeste tids økonomi. Det samme har det ærede medlem hr. Erik Eriksen sagt. Men så skifter billedet pludselig i den sidste del af folketingssamlingen, idet det konservative parti opstiller forskellige planer, som på afgørende punkter går stik imod den af det radikale venstre opridsede politik. Det er ikke blot bebudelse af forslag om forhøjelse af militæruddgifterne; det er også en såkaldt antiinflationsplan som selve grundlaget for en krisepolitik, en plan, som selv venstre må afstå fra at deltage i, og en række andre ting, som vender sig direkte imod områder, inden for hvilke både venstre, det radikale venstre og socialdemokratiet er enige.

Jeg ved ikke, om det ærede konservative parti har forstået, at det hermed er langt inde i en partimæssig isolering, der i sine konsekvenser må medføre, at det er udelukket fra deltagelse i en regering, medmindre der bliver tale om en egentlig samlingsregering. Dermed har det konservative parti tvunget et spørgsmål frem, som jeg gerne vil rette til det ærede medlem hr. Erik Eriksen, et spørgsmål, som jeg ellers ikke havde tænkt at stille. Det er dette: vil det ærede medlem hr. Erik Eriksen da virkelig erklære her i dag, at han og hans parti ikke under nogen omstændighed vil indtræde i en regering sammen med andre end de konservative? Det er altså et spørgsmål.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen brugte det udtryk, at han her i dag ikke ville slå noget i stykker. Jeg vil sige i fuld alvor, at det var et viist ord. Jeg mindes endnu en tale, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen holdt den 14. januar i år, jeg tror det var i Ribe, hvor det ærede medlem brugte det udtryk, at han var enig med mig i, at det social-liberale samfundssyn har sådanne tilknytningsspunkter til flere sider, at det har gode muligheder for at danne grundlag for et stabilt parlamentarisk samarbejde. Vel talt!

Jeg skal derfor også kun rette et par

enkelte bemærkninger til det ærede medlem hr. Erik Eriksen, idet også jeg meget nødtigt vil slå noget i stykker. Det ærede medlem brugte i sin tale i dag det udtryk, at det, det kom an på for ham, var at bringe priser og lønninger i ro. Det er en omskrivning af ordene, at kapløbet mellem priser og lønninger må standses af hensyn til landets økonomiske fremtid. Det lyder, som om det var lært af det radikale venstre.

Men der er den forskel på os, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen ikke betræder vejen dertil. Jeg nævnedes i går, hvordan man i landboforeningernes henvendelse til regeringen og folketinget udtrykkelig kræver en samordning af de økonomiske kræfter, nøjagtig de ord, som det radikale venstre har anvendt på den økonomiske situation her i landet gennem måneder. Men netop i det øjeblik, hvor landboforeningerne siger dette, modsætter det ærede venstreparti sig her i tinget sammen med det konservative parti det forslag, vi har fremsat på dette område; og som danner grundlaget for, at en sådan samordning kan ske.

Nu da vi er ved landbrugets forhold, vil jeg gerne sige et ord i anledning af en begivenhed, der indtraf i går eftermiddags her i tinget. Jeg må sige, jeg er sjældent blevet så overrasket over noget, som da jeg i går så venstrepartiet stemme imod et lovforslag, som det radikale venstre står bag, nemlig lovforslaget om anvendelse af Marshallmidler til fremme af staldhygiejne, modernisering af landbrugets avlsbygninger o. s. v. — både økonomisk, produktivt og landbrugsmæssigt vel noget af det mest nyttige, der er tænkeligt i dette land for øjeblikket.

Til det ærede medlem hr. Erik Eriksen skal jeg så kun føje endnu en bemærkning. Det ærede medlem gjorde opmærksom på, at det radikale venstre stod negativt, isoleret i militærpolitikken. Jeg tror, ærede medlem, at man skal begynde at tænke på — ikke blot inden for venstre, men også inden for partiets allierede på dette område, regeringen og de konservative — om det ikke vil vise sig, at den engelske hvidbog i sine konsekvenser vil komme til at betyde, at de tre ærede Atlantpartiers militærpolitik i den kommende tid vil komme i støbeskeen. De økonomiske konsekvenser af den danske militærpolitik er jo åbenbare for enhver.